

רע"פ 5856/14 - מוכתר צילו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5856/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: מוכתר צילו

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 14.7.2014 בע"פ 6856-06-14 שניתן על ידי כבוד השופטים: ד' ברלינר - נשיאה, ג" קרא וד' רוזן

בשם המבקש: עו"ד טל ענר

בשם המשיבה: עו"ד אבי וסטרמן
החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' הנשיאה ד' ברלינר, סגן הנשיאה ג' קרא והשופט ד' רוזן) בע"פ 6856-06-14 מיום 14.7.2014, במסגרתו נדחה ברוב דעות ערעור המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' סגן הנשיאה ב' שגיא) בת"פ 29810-02-14 מיום 13.4.2014.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה כדי לגנוב, לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין; וגניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 12.2.2014 בשעות הבוקר התפרץ המבקש לדירת המגורים של המתלוננת בדרום תל-אביב, בכך שנכנס דרך דלת הדירה אשר היתה סגורה אך לא נעולה. דקות ספורות לאחר מכן, הגיעה לדירה המתלוננת המתגוררת במקום, והבחינה במבקש, אשר דחף אותה במהלך יציאתו מהדירה ועזב את המקום כאשר ברשותו 500 ש"ח אותם גנב מתיקה.

3. בבית משפט השלום, המבקש כפר בעובדות כתב האישום, והכחיש כי פרץ לדירת המתלוננת והכחיש כי הוא האדם אשר זוהה כחצי שעה לאחר המעשה ברחוב סמוך. בית משפט השלום הרשיע את המערער בעבירת כניסה למקום מגורים לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין; עבירת הגניבה שיוחסה לו, לפי סעיף 384 לחוק העונשין; ובעבירת התפרצות סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין. זאת, על בסיס עדותה של המתלוננת, שזיהתה את האלמוני שחדר לדירתה - הן ברחוב הסמוך והן בתחנת המשטרה. המבקש ערער על פסק הדין לבית המשפט המחוזי, טען לחפותו וחזר על טענותיו לגבי הטעות בזיהוי כמבצע העבירה. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור ברוב דעות. דעת הרוב (הנשיאה ד' ברלינר וסגן הנשיאה ג' קרא) התייחסה למשקלה של ראית זיהוי ולטעויות שיכולות ליפול בה. דעת הרוב קבעה כי אין נוסחה מדויקת ברת הפעלה שיכולה להביא לתוצאה אחת בלבד באשר לוודאות של הזיהוי, וכי זהו תפקידו של בית המשפט לשקול ולבדוק היטב את מכלול הראיות שבפניו עד לתוצאה הסופית. לנוכח הקביעה של בית משפט השלום כי עדותה של המתלוננת היא אמינה, נקבע בדעת הרוב כי גם הזיהוי של המבקש בתחנת המשטרה היה אמין וכי לא עולה ספק סביר במקרה זה. על כן, דעת הרוב קבעה כי צדק בית משפט השלום כאשר הרשיע את המבקש. לעומת זאת, דעת המיעוט (השופט ד' רוזן) סברה כי יתכן ונפלה טעות בזיהוי המבקש כפורץ לדירה עת המתלוננת הבחינה במבקש ניצב מולה ברחוב הסמוך לדירתה. דעת המיעוט הצביעה על כשלים בזיהוי המובילים לכך שלא ניתן לסמוך על הזיהוי ולהישען עליו במידת הודאות הנדרשת במשפט הפלילי. על כן, דעת המיעוט סברה כי יש לזכות את המבקש מחמת הספק.

הבקשה למתן רשות הערעור

4. בבקשה שלפניי, מבקש המבקש מבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ולהורות על זיכוי, ולו מחמת הספק. בבקשתו, המבקש סומך את ידיו על דעת המיעוט, וטוען כי נעשתה טעות בזיהוי על ידי המתלוננת ברחוב הסמוך, שעה שסברה במשגה כי המבקש הוא אשר פרץ לדירתה. עוד טוען המבקש כי יש להיזהר בהרשעה המבוססת על ידי עד ראיה בלבד, הואיל והוכח במחקרים רבים כי טעויות בזיהוי הן הגורם השכיח ביותר להרשעות שווא. כמו כן, המבקש מצביע על שורה של גורמים אשר לשיטתו יש בהם כדי להפחית ממשקל הזיהוי במקרה הנדון, כגון חוסר עקביות בתיאור האירועים בדירה על ידי המתלוננת והעדר היכרות מוקדמת בין השניים. המבקש מציין כי טיעון זה מהווה קו הגנה חלופי שהוא לא טען לו לפני כן, אך לעמדתו, מתקיימים הקריטריונים שנקבעו בפסיקה לדיון על פי קו הגנה זה. ומכל מקום, לדידו, מתעורר לכל הפחות ספק סביר באשמתו.

5. המשיבה, מנגד, סבורה כי יש לדחות את הבקשה. לגישתה, במקרה שלפנינו לא מתעוררת סוגיה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם של הצדדים הישירים למחלוקת, וכן לא חל חריג אחר המוכר בפסיקה אשר מקנה רשות ערעור בפני ערכאה שלישית. עוד טוענת המשיבה כי יש לדחות את הבקשה בשל העלאת קו הגנה חלופי אשר לא נטען בפני הערכאות הקודמות, ואשר אף עומד בסתירה לטענותיו העובדתיות של המבקש.

6. אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור. עניינו של המבקש כבר נדון בפני שתי ערכאות. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). במקרה שלפנינו, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות שכזו או מעלה שיקולי צדק שכאלה, ועל כן המבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי".

7. עיינתי בבקשה ובפסקי הדין של בית המשפט השלום ובית המשפט המחוזי ואני סבור כי אין מקום להתערב בהם. על אף טענותיו, המבקש לא העלה בבקשתו טענה בעלת חשיבות ציבורית כאמור וכל בקשתו עניינה בנסיבותיו הפרטניות של מקרה זה. וכן, לא הועלו שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות המקרה. יתרה מכך, עיקר בקשתו היא כי נתערב בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט השלום לאחר שמיעת העדויות. כידוע, הלכה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת, ככלל, בממצאים מסוג זה (ראו למשל: ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל (21.8.2000)). הלכה זו מקבלת משנה תוקף כאשר מדובר בבקשת רשות ערעור בפני ערכאה שלישית. בחינת מסקנותיו של בית המשפט השלום, אף על רקע טענות המבקש, מעלה כי אין מדובר במקרה חריג המצדיק סטייה מהלכה זו. הן בית משפט השלום והן בית משפט המחוזי בחנו בזירות את עדות הראייה, והגיעו (ברוב דעות) למסקנה מבוססת ומנומקת היטב כי המבקש הוא אכן האדם אשר פרץ לדירת המתלוננת. זאת ועוד, המבקש מציג קו הגנה חלופי בבקשה, השונה מהקו הננקט על ידו בשתי הערכאות הקודמות. כפי שקבעתי בעבר, מקומו של קו הגנה המציג תזה חלופית, מקומו בערכאה הדיונית ולא בערכאת הערעור (ראו: רע"פ 3061/12 אפל נ' מדינת ישראל (31.5.2012)). ומכל מקום, אני לא מוצא כי יש בו כדי להעלות ספק סביר באשר לאשמתו של המבקש. אשר על כן, אין בידי לקבל את בקשת רשות הערעור.

8. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"א בחשוון התשע"ה (4.11.2014).

ש ו פ ט